

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. Quæ ætas in ingredientibus religionem, seu novitiatum requiratur, & in quo loco necessariò debeat novitatus sive probatio fieri, & an etiam suscepto habitu regulari?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

§. III.

*Utrum status religiosus fuerit in-
finitus jure divino, non verò solum jure
positivo & Ecclesiastico, & de diver-
sitate ordinum religiosorum.*

Si spectetur status religiosus secundum
se, & quoad substantiam suam, ab
ipso Christo in nova lege institutus fuit,
ad consilia Evangelica excitante, ut ad eò
rectè dicatur jure positivi divini con-
sulentis, non autem præcipientis: si
verò consideretur, quoad peculiarem &
determinatum modum vivendi, sive
regulam, ex institutione Ecclesiæ varias
religiones approbantis habetur: & hinc,
quamvis in illis, quæ ad essentiam status
religiosi spectant, omnes conveniant,
quoad vota scilicet secundum consilia
Evangelica emissa, differunt tamen inter
se quoad fines peculiares, juxta cujusvis
religiosi instituti formam, & quoad me-
dia, quæ quilibet religio peculiariter sape
habet, ad perfectionem deducendi; ita
ut aliæ sint contemplativæ, quarum prin-
cipalis finis est contemplatio; aliæ acti-
væ, quæ attendunt ad vitam activam
principaliter, sive ad opera misericordiæ,
tam spiritualia, quam corporalia exercen-
da; aliæ sint mixtæ, quæ principaliter
tam ad contemplationem, quam ad
actionem ordinantur; aliæ sint Cle-
ricales, quæ ex instituto suo ad ministe-
ria Clericis propria ordinantur; aliæ sint
Monachales, quæ magis ex instituto
suo ad vitam solitariam, aut ministeria
alia, quæ Clericis propria non sunt,
ordinantur; aliæ sint mendicantes, quæ
ex instituto suo, & juxta paupertatem
sue regali, nulla possident bona im-

mobilia, quamvis hodie ex concessione
Ecclesiæ ea in communi possideant; aliæ
non mendicantes, quarum paupertas
bona immobilia ex instituto etiam suo in
communi possidenda admittit; aliæ de-
nique sint militares, quæ tribus votis
substantialibus editis per se primò, & ex
vi proprii instituti ordinantur ad militan-
dum pro religionis Catholicæ defensionem
&c.

SECTIO II.

De ingressu religionis &
novitiatu.

§. I.

*Qua ætas in ingrediente religio-
nem, seu novitiatum requiratur, &
in quo loco necessario debeat novitiatum
sive probatio fieri, & an etiam sus-
cepto habitus regulari?*

DE jure quidem antiquo ingredi po-
tuit novitiatum masculus post ex-
pletum decimum tertium ætatis annum,
& fœmella post undecimum annum æ-
tatis; jure tamen noviore, & hodierno
ad verum, & legitimum novitiatum in-
choandum, requiritur pubertas comple-
ta, in masculo scilicet, ut compleverit
annum decimum quartum, in fœmella,
ut impleverit annum duodecimum (quia
in hac ætate sufficiens discretio, & vires
ad esse censentur ad ordinem probandum
&c.) nisi ex peculiari etiam statuto or-
dinis major ætas, ad inchoandum ve-
rum novitiatum requiratur, sicuti in So-
cietate requiritur, ut impleverit ingre-
diens novitiatum annum decimum quin-
timum

tum ætatis: & quamvis ob Tridentini constitutionem professio in nullo ordine fieri possit ante decimum sextum ætatis annum, quia tamen necesse non est, ut immediatè subsequatur professio novitiatum, poterit priùs novitiatus tempore impleto, post aliquod tandem tempus, subjungi professio. Debet autem annus novitiatus seu probationis regulariter peragi in domicilio religionis, non extra, uti colligitur *ex c. 1. b. 2. in 6.* (quò melius possit novitius religionis asperitatem experiri, & vicissim mores, & naturam novitij melius experiri possit religio) nisi cum licentia sui superioris per majorem annui novitiatus partem extra monasterium versetur novitius, quia in tali casu, eò ipsò quòd sub obedientia sui prælati vivat, censetur in probatione sufficienter esse, paratus ire & redire, quancumque prælatus vocaverit. Et quamvis multorum sententia ad valorem novitiatus requiratur, ut annus probationis suscepto habitu regulari peragatur (quia etiam habitus gestatio suam habet ad experientiam requisitam austeritatem) probabilius tamen est, quòd absolutè ad valorem novitiatus non requiratur habitus regularis susceptio, aut gestatio, prout probari posse videtur *ex can. multos; 23. distinct. 54.* cum hæc talia ex Prælatorum, aut statutorum peculiaribus ordinationibus dependant; servanda tamen est communissima consuetudo, quæ vult suscipi habitum, ad novitiatum peragendum, nisi peculiares rationes peculiariter jubeant.

§. II.

Virum necessarium sit, ut professio precedat annui probationis, & quomodo sit computandus?

Varia circa tempus novitiatus sunt antiqua jura, & quædam ad Apostolicam 16. b. 1. unus annus ordinariè probationi impendendus scriptus fuerit, patet tamen ex hoc, c. quòd ex utriusque partis consensu recipiendorum scilicet, quam respectum, potuerit tempus hoc abbreviari, & non tantum validè, sed etiam licitè si causa justa subit, professio ante finitum probationis annum, tamen, ut posterioribus temporibus prohibuitur fuerit Prædicatoribus, & Minoribus ad professionem aliquam mitti, nondum finito novitiatus annu prout decernitur *in c. Non solum 1. in 6.* hodie tamen, his omnibus observari debet, quod *Trident. sess. 25. de regularibus cap. 1.* ubi universim decernitur, ut in religione, sive virorum, sive feminarum illa sit (exceptis ordinibus malitiam ante exactum novitiatus annum ad professionem ullus admittatur, in quo solum illicita, sed etiam invalida sit professio, ante exactum hunc annum facta; & nec una dies, aut hora integritatem, & anni complementum deesse debeat; neque enim his casibus ubi stricta interpretatio faciendæ est, cavendum omne præjudicium dicitur, quæta habetur pro completa, & consequenter, qui à prandio v.g. novitiatum ingressus est, non potest postea